

There are no translations available.

Голова ПМВ Владика Йосиф Мілян у своїй доповіді на Зустрічі єпископів Східних Католицьких Церков Європи у Фатімі розповів про сучасну українську міграцію і представив діяльність УГКЦ у відповідь на виклики, які постають через міграційні процеси.

Нижче подаємо текст доповіді Голови ПМВ.

Преосвященні Владика, сьогодні ми зібралися у місці і часі, які символічно та безпосередньо пов'язані з моїм українським народом. Ми наближаємося до 100-ліття фатімських об'явлень Пресвятої Богородиці, які святкуватимемо наступного року. Саме 100 років тому Вона – Мати Церкви – через трьох малих діточок закликала весь світ до щирої молитви на вервиці та покаяння. В особливий спосіб вона закликала молитися за навернення Росії.

Щиро зізнаюсь, для багатьох з наших людей - як в Україні, так і поза її межами, - цей заклик Матері Божої залишався незрозумілим до недавнього часу. Однак, події на Майдані у Києві, неоголошена війна Україні з російським агресором, яка вже триває понад два роки, війна у Сирії та активна участь у ній північного сусіда України, вказує нам ще більше на велику потребу молитви, особливо за навернення Росії. У той час, коли порушуються всі головні принципи міжнародного права, а світом намагається запанувати страх і невпевненість у завтрашньому дні саме молитва до Господа про мир і милосердя є найпотужнішою зброєю, яку ми можемо запропонувати світові.

Українські мігранти з усіх країн Західної Європи, а також з вірні з України прибули сьогодні до Фатіми на паломництво, щоб випросити у Матері Божої ласки миру для цілого світу, миру, який від Бога походить. Ми вкотре зустрілись, щоб обговорити питання душпастирства східних католицьких мігрантів у західних країнах.

Сердечно дякую за можливість розповісти коротко про те, хто такі сучасні українські мігранти у Західній Європі, з якими душпастирськими викликами нам, душпастирям, доводиться зустрічатися у праці з ними і яку модель душпастирства східних католицьких християн у Західних країнах Європи пропонуємо.

Характеристика сучасної української міграції у Західній Європі

В останній понад 100-літній період своєї історії український народ пережив чотири хвилі міграції, кожна з яких мала свої причини. Ця остання, четверта, у контексті інших є особливою, бо вона неофіційно розпочалася у той час, коли Україна вирвалася з радянського ярма і здобула свою незалежність як держава. Якщо на початку 90-х років міграція українців в Європу не була особливо помітною, то напередодні ювілею 2000-ліття християнства та опісля вона набула вже масового характеру. Статистичні дані різних соціологічних служб вказують на те, що протягом останніх 25 років із України емігрували від 3 до 6 мільйонів осіб. Велика частина з них опинилася у країнах Західної Європи, зокрема в Італії, Іспанії і Португалії, де законодавство та умови праці врахували проблеми та інтереси українських мігрантів.

Щоб зрозуміти, наскільки українські мігранти зуміли себе добре зарекомендувати у Європі, наскільки масовою була міграція, назву кілька цифр із соціологічних досліджень, проведених «Карітас». Якщо на початку 90-х років про присутність українців у тій чи іншій країні Західної Європи ми не знаходимо і згадки, то вже після 2000 року вони займають перші місця першої п'ятірки. У 2011 році українці навіть очолили найчисельнішу міграційну групу в країнах ЄС. Потрібно також зауважити, що велика частина українських емігрантів походить із Західної України, де переважна більшість - вірні Української Греко-Католицької Церкви.

Основною причиною четвертої хвилі української міграції було тяжке економічне становище на Батьківщині, коли ці мізерні заробітки не дозволяли належно утримувати родини. Через це ця міграція названа як «хвиля трудової міграції». Вона мала як свої позитивні, так і негативні сторони. До головних позитивних ознак слід зарахувати у першу чергу те, що після падіння так званої «залізної завіси» українці отримали можливість вперше пізнати Європу, а Європа – їх. Саме тоді розпочалися процеси євроінтеграції України, від самого народу. Водночас хвиля трудової міграції зруйнувала багато українських родин, що стало найбільшою раною нашої Церкви та суспільства, яку доведеться загоювати ще багато років. Справа у тому, що у пошуках заробітку для

Escrito por Administrator
Terça, 25 Outubro 2016 19:17

утримання своєї родини вирушав хтось один із сім'ї. Переважно це робили жінки, матері. Відсутність жінки далась взнаки у її родині. Розлука віддаляла від матері дітей, від жінки чоловіка. У багатьох випадках сім'я нібито, для ока залишалась, але насправді була позбавлена атмосфери любові, довіри, тепла. Хоча багатьом вдалося зберегти свою родину, а декому і відродити.

Кілька слів потрібно сказати про реінтеграцію і сучасний стан останньої хвилі української трудової міграції. На початку міграції більшість українців планували заробити гроші і повернутись додому до своїх рідних. Згодом вони зауважили, що цей варіант не завжди добре спрацьовував. А тому, користаючи з різного роду можливостей легалізації, велика частина українських мігрантів почали по іншому будувати власні плани. Більшість з них почали усвідомлювати, що слід дбати не тільки про своїх рідних в Україні, але жити повноцінним життям у країні перебування. Відтоді українські мігранти почали більше дбати про створення різного роду культурних асоціацій, товариств, шкіл, яких на даний час у країнах Західної Європи є чимало. А такий розвиток ситуації дає нам усі підстави говорити про те, ми маємо справу з зародженням нової української діаспори в Європі, яка є новим явищем, що потребує адекватної душпастирської відповіді.

[ПМВ УГКЦ](#)